

Written by - வங்ககட சாமிநாதன் -

Tuesday, 02 June 2015 17:49 - Last Updated Tuesday, 02 June 2015 17:53

காடியாக என்னும் ஜெர்மன் படத்தை எழுதியதைத் தவிர. நான் எழுதுவதெல்லாம் நம்மவர் பார்த்திருக்கும், பார்க்கவாய்ப்பு உள்ள தமிழ் தலைவர்க்கு, போன்ற இந்திய மொழிப் படங்களைப் பற்றித் தான். அவர்களுக்கு என்னிடம் காய்ப்பு நான் கமலசாரர் ரஜனி சார்புகழ் பாடாதது, பெரும்பாலும் தமிழ் படங்களைப் பற்றி நல்லதாகச் சொல்ல எதுவும் என்னிடம் இல்லாது போனது, இரண்டாவதாக என்னோடு சாடப்பட்ட என் நண்பரும் என் பார்வையினர் தான். கொஞ்சம் மிதமானவர். ஆக, நல்ல சினிமா பயில்வந்தவர்கள் தம் வீட்டுச் சூற்றுச் சூவரதைத் தாண்டி அப்பால் எதுவும் காண விரும்பாதவர்கள்.

நம்மில் நல்ல சினிமாபற்றிப் பசேபவர்களோ, எழுதுபவர்களோ மறேசொன்ன ஒரு சிலரைத் தவிர பி.சேஷாத்ரி பற்றிப் பசேயவர் யாரையும் நான் காணவில்லை. என் நண்பர், எழுதிய கன்னட சினிமா பற்றிய புத்தகத்திலும் அவர் பற்றிய பசேசு இல்லை. பயிற்சிப் பட்டறை நடத்தும் இன்னொரு அன்பர், அவர் நல்ல சினிமா பற்றிய தடேலியே வேழ்பவர், அவரிடமும் நான் பி.சேஷாத்ரி பற்றியும் அப்போது அண்மையில் பி.சேஷாத்ரியின் படமொன்று நம் தொலைக் காட்சியில் ஃபிலம் க்ளாஸிக்ஸ் தொடரில் காட்டப்பட்டது பற்றியும் சொன்னேன். அதன் பலன் ஏதும் இருக்கவில்லை. ஃபிலம் க்ளாஸிக்ஸ் என்று விளம்பரப்படுத்தி நம் தொலைக் காட்சிகள் காட்டுவதெல்லாம் இப்போது பெரும்பாலும் க்ளாஸிக்ஸ்-ம் இல்லை. சினிமாவும் இல்லை என்பது வேறு விஷயம். கொஞ்சம் பழசானால் எல்லாம் க்ளாஸிக்ஸ் என்று நின்கை கிறார்கள் எனவோ. ரசனையை விட, மதிப்பீடுகளை விட, வருடக் கணக்கு சூலபமாக எல்லோருக்கும் குறிப்பாக அரசு அதிகாரிகளுக்கு வருடக் கட்டியது. தன் வருடக் கணக்கு சரியென்று வாதாட வகை தருவது. தாய் மகளுக்குக் கட்டிய தாலி, வந்து 40 வருடங்களுக்குமேல் ஆயிற்று இல்லியா?. அப்போ அதுவும் க்ளாஸிக்ஸ் தானையா? அது போல ஏகத்துசேகேலியே, வும் தான்.

ஆக, நம்மவரிடையே பி. சேஷாத்ரி பற்றி அல்லது அவரது ஒரு படம் பற்றியாவது பசேவதில் அர்த்தமுண்டு என்று நின்கை கிறேன். எனக்கு அவரது இரண்டு படங்கள் பார்க்கும் வாய்ப்பு கிடைத்தது. எல்லாம் வீட்டில் உட்கார்ந்து கொண்டே தான். நம் அரசு நடத்தும் தொலைக் காட்சி ஒன்றில் தான். நேற்று (19.4.2005) பார்த்த பி. சேஷாத்ரியின் படம் தான் பெட்டாடேஜீ வா, மலகைகளுக்கிடையே ஒரு கிராமத்தில் வாழும் ஒரு வயதான தம்பதியினரையும் அவர்களின் சாரந்து வாழும் இன்னும் சில மனிதர்களைப் பற்றியுமான கதை. நம்மண, நம் கலாசாரம் என்று சொல்லி, நமது பழக்கப்பட்ட களேக கரைசனகைக்கு அப்பாற்பட்டவற்றை ஒதுக்க விரும்புகிறோமே அப்படி அன்னியப்பட்ட மனிதரையோ வாழ்க்கையோ சொல்லவில்லை இந்த படம். நவீன கன்னட இலக்கியத்தின் பிதாமகரான சிவராம் காரந்தின் கதை ஒன்றைத் தான் சேஷாத்ரி படமாக கியுள்ளார்.

கதை நிகழ்வது சூதந்திரப் போராட்டம் அதன் உச்சத்தை எட்டிக்கொண்டிருந்த காலம். போன்ற நபற்றாண்டின் நாற்பதுகளில் நிகழ்கிறது இந்தக் கதை. மரங்களும் புதர்களும் மண்டி காடாகிவிட்ட மலையை பிரதேசத்தில் தன் வழி தவறி திகழ்த்து நிற்கும் சங்கரன்

Written by - வங்கு கட் சாமிநாதன் -

Tuesday, 02 June 2015 17:49 - Last Updated Tuesday, 02 June 2015 17:53

நகரத் திலிருந்து வருபவன், படத் தொடக்கத்தில் ஒரு நகரத்தில் நிகழும் சூதந்திரப் போராட்டத்தின் போலீஸ் துறையினர் காட்சிக்கு அடுத்து வரும் காட்சியில், காட்டு வழி நடக்கும் சங்கரன் அப்போராட்டக் காரர்களில் ஒருவன் என்று திரைக்கதை. அவன் வழியில் செல்லும் காட்டு வாசிகளிடம் வழிகடேகிறான். இரட்டும் நேரம். சிறுத்தை போன்ற காட்டு விலங்குகள் நடமாடும் இடம் அது என்று சொல்லி, அவனுக்கு இரவகைக் கழிக்க, பாதுகாப்பாக தம்முடன் அழைத்துச் சென்று கோபாலய்யாவின வீட்டுக்கு முன் நிறுத்துகின்றனர். கோபாலய்யாவும் வளையிலிருந்து, மங்களபிரலிருந்து வந்தவர்தான். ஆனால் வகை காலம் முன்னரே வந்து அந்த கிராம மக்களின் உதவியோடு அங்குள்ள நிலத்தைச் சீர்ப்படுத்தி விளை நிலமாக்கி, அக்கிராம மக்களுக்கு ஆதரவாக வாழ்ந்து வருபவர். அவனை அழைத்து வந்த தோரன் னாவும் பாத்தியாவும் கோபாலய்யாவின்குடும்பத்தோடு ஓட்டியவர்கள். கோபாலய்யா அவனை வீட்டுக்குள் அழைத்துச் செல்கிறார். “இரவ தங்குவதற்கு இடம் கொடுத்தால் போதும்,” என்கிறான் சங்கரன். ஆனால் கோபாலய்யா அவனுக்கு வெந்நீர்ப்போட்டு குளிக்கச் சொல்லி, பின் தன்னோடு சாப்பிட வகைகிறார். கோபாலய்யாவின மனைவி சங்கரி அவனை கனிவூடன் பார்த்துக் கிறாள். “நம்ப சம்பு மாதிரி இருக்கிறான் இல்லையா?” என்று சொல்கிறாள்..

காலம் எழுந்ததும் மீண்டும் அவன் அவர்களிடம் விடப்பெறக் கோருகிறான். அவர்கள் விடவதாயில்லை. சில நாட்கள் அவர்களுடன் தங்கியிருந்து, பின் செல்லலாம் என்று அவனைத் தடுத்துவிடுகிறார்கள். அரங்கில் இருக்கும் மலம் ஓடையில் குளித்து, அங்கு சூறறியிருக்கும் மலகையையும் கிராமங்களையும் சூறறிக் காட்டுகிறார் கோபாலய்யா. அந்த ரம் மியமான காட்சிகளையும் அமையையும் கண்டு சிவராமனுக்கு மகிழ்ச்சியாக இருக்கிறது.

அங்கு இருக்கும் நாட்களில், அவன் சங்கரிக்கு மிகவும் பிரியமாகிப் போகிறான். அவர்களது உபசரிப்பும் அவனுக்கு சந்தோஷம் தருகிறது. பசே சினிடையே கோபாலய்யா அங்குள்ள மக்களைப் பற்றியும் தன்னையப் பற்றியும் பசேசுகிறார். தான் மங்களபிரலிருந்து பிழைப்பு தட்டி, அங்கு வந்த விவரங்களையும் அங்கு கிராம மக்களோடு சேர்ந்து காட்டுத் திரை விளைநிலங்களை உருவாக்கியதையும் ஒரு சிறுவனாக தன்னிடம் வந்து சேர்ந்த நாராயணன் தன்னிடமே வளர்ந்து பெரியவனாகி, அவனுக்கு லக்ஷ்மி என்னும் பெண்ணை மணம் செய்து கொடுத்து காட்டு மல்லி என்னும் இடத்தில் வீட்டு கட்டி இப்போது அவனுக்கு என்று நிலமும் உண்டு என்று சொல்கிறார். அவன் குழந்தைகள் இரண்டும் தன்னிடமே தன்குழந்தைகளாக வளர்வதையும் சொல்கிறார். அவருடைய ஓரே மகன், சம்புமலே பப்புக்காக பம்பாய் போனவன் சூதந்திரப் போராட்டத்தில் தன் விருப்பத்துக்கு எதிராக சேர்ந்து விட்டதும் தான் அதை எதிர்த்ததால் கோபித்துக் கொண்ட சென்றவன் வீட்டு திரும்பாமல் காணாமல் போய் விட்டதாகவும் சொல்கிறார். இடையில் கோபாலய்யரையப் பார்த்து வந்த நாராயணனுக்கு சிவராமன் பம்பாயிலிருந்து வந்தவன் என்று சொல்லக் கேட்டு அவன் காணாமல் போன சிவராமன் அனுப்பித் தான் இங்கு வந்துள்ளானோ, அப்படியானால் கோபாலய்யர்தனக்கு தந்துள்ள நிலம், வீட்டு எல்லாம் போய்விடும், தன் வாழ்வு கட்டும் என்று பயப்படுகிறான். இருப்பினும் இதெல்லாம் அவரது, அவரது மகனுக்குக் கொடுக்க அவருக்கு உரிமை உண்டுதான் என்று நினைப்பு ஓடுகிறது. ஒரு சமயம்

Written by - வங்கு கட் சாமிநாதன் -

Tuesday, 02 June 2015 17:49 - Last Updated Tuesday, 02 June 2015 17:53

சிவராமன் மலசைச் சரிவில் சூற்றிக் கொண்டிருக்கும் போது அவன் தடக்கி விழுந்து காலடிபட்டு நடக்க முடியாமல் தவித்தவனை, எதிரே வந்த லக்ஷ்மி அவனைத் தன் வீட்டுக்கு அழைத்து வந்து ஒத்தடமும் மருந்தும் கொடுக்கிறாள். அங்கு வந்த நாராயணன், தன்கதையையும் கவலையையும் சொல்லி தனக்கு இனி இங்கு இடம் இராது என்றும் வறூ இடமும் வேலையும் தடிக் கொள்ளத் தான் வேண்டும், தான் கோபாலய்யாவின் மகனோடு போட்டி போட முடியாது என்றும் சொல்கிறான். சிவராமன் அங்கு காலுக்கு சிகிச்சை பெறும் போது கோலா என்னும் கிராம சடங்கு ஒன்று தய்யம் பிதம் போன்ற கோலா ஆடுபவன் மலே சாமி வருவதாகவும் ஐதீ கம். ஆசி பெறுகிறார்கள். கோலா ஆடுகிறவன் குறி சொல்கிறான். ஆசிகள் வழங்குகிறான் அங்கு எல்லோரும் கபியிருக்க, லக்ஷ்மி, சிவராமனைப் பார்த்தாலும் தன் பயத்தைச் சொல்வதில்லை.

சிவராமன் லக்ஷ்மிடம் விடபெறும் போது பசேசு எழுகிறது. அவனிடம் லக்ஷ்மி சொல்கிறாள். நல்ல பையனாக பிப்பு முடிந்து வந்த சம்பு பின் வந்த நாட்களில் தன்னிடம் தவறாக நடந்து கொள்ள முயன்றதையும், தான் அதையாரிடமும் சொல்லவில்லையென்றும் தனக்கு வாழ்வளித்த கோபாலய்யர், சங்கரி தம்பதியினருக்கு வருத்தம் தர விரும்பவில்லை என்றும், அதன் காரணமாகத் தான் சம்பு காணாமல் போயிருக்கக் கட்டும் என்கிறாள். நாராயணனுக்கோ சம்புவின் நடவடிக்கைகள் பிடிப்பதில்லை. கட்சையாக லக்ஷ்மிடம் சிவராமன் தான் பம்பாயிலிருந்து வந்தவன் இல்லையென்றும் தான் சூதந் திரப் போராட்டத்தில் ஈடுபட்டவன், ஒரு காரியமாக இங்கு வந்தவன் என்றும் சொல்கிறான்.

கோபாலய்யாவூடன் பசேசுக் கொண்டிருக்கும் போது சிவராமன் தான் இங்கயே தங்கிவிடத் தோன்றுகிறது என்று சொல்கிறான். இதை கோபாலய்யாவை விளையாட்டுக்குச் சீண்டுவதற்குச் சொல்கிறான். அத்தோடு அங்கு அவர்கள் வாழும் வாழ்க்கையும் அவனுக்குப் பிடித்து போகிறது. அவர்கள் அன்பும் உபசாரமும் கண்டு ஒரு சூதந் திரப் போராளியின் மனமே இளகிப் போகிறது. கோபாலய்யருக்கு ஓரே சந்தோஷம். கோபாலய்யரின் விட்பிலயே தங்கி விட விரும்புவதாகச் சொல்கிறான். கோபாலய்யர் அது தன் மகனுக்கு என்றும், சிவராமனுக்கு நாராயணனுக்கு சயெத்தது போல உனக்கும் நிலமும் வீடும் ஏற்பாடு பண்ணிவிடலாம் என்கிறார். சம்பு வந்தால் தனக்கு இங்கு இடம் இருக்காது போய் விடும்போது என்று நாராயணன் பயப்படும்வாறே என்று கடைக்கிறான். அவனுக்கு கொடுத்தது அவனுக்குத் தான். இந்த வீடு சம்புவுக்குத் தான் என்பது போல. நாராயணனின் இரு குழந்தைகளும் வளர்ந்து அவர்கள் திருமணம் ஆகி...என்றெல்லாம் தன் பொறுப்பைப் பற்றிச் சொல்கிறார். ஆனால் இப்போ சம்பு வரணமே, அவன் சூதந் திரப் போராட்டம் என்று அலைவதைத் தான் கண்டித்தனே அவன் கோபித்துக்கொண்டு திரும்பாமலயே போய் விட்டான் என்று வருந்துகிறார்..

அன்று இரவு சங்கரி சிவராமனை எழுப்பி, சம்பு தன்னிடம் கோபம் கொண்டு தான் வராமல் போய் விட்டதாகவும் அவனைப் பார்த்தால் அவனுக்காக வதைத் திருக்கும்

Written by - வங்கு கட் சாமிநாதன் -

Tuesday, 02 June 2015 17:49 - Last Updated Tuesday, 02 June 2015 17:53

நககைளகை அவனிடம் ககொடூக் க வணே டும் என்றும் சகொல்கிறாள் . சிவராமன் மறுத்து விடூகிறான் . “சரி அவன் வராவிட டால் பகோக டும் . அவனிஷ டம் . ஆனால் எங்கிருந் தாலும் சூகமாக இருக்க டும்” அவனபை பார்த்தால் அவனிடம் இதசை சகொல்” என்று சகொல்லி தன்னைச் சமாதானப் படுத்திக் ககொள்கிறாள் . பின் சங்கரி சிவராமனிடம் சம்புவின் பகோட்டகோ ஒன்று பழயைத்தைத் தகேபி எடுத்துக் ககா டூகிறாள் . அது சிவராமன் தன்னகோடூ சூதந் திரப் பகோரா ட்டத தில் ஈடுப ட்ட ச,ம புவின் பகோட்டகோ . அவனை சிவராமனுக் கூத் தகிரியும் இப்படி ஒவ்வகொருவரூம் சம்பூ கிராமம் திரும்பாமல் ககாணாமல் பகோனதற்கூ தாங்கள் சமப்ந் தப் படும் ஒரு காரணத்தை சகொல்கிறார்கள் . இப்படியே அவர்கள் ககாலம் கழிகிறது . அவர்களது அமதையான வாழ்வும் ஒருவரூக் ககொருவர் சாரந் து வாழ்வதும் , அந் த மலகை சபழ் பிராந் தியத்தில் அதிக ஆசகைகள் எதயையும் வளர்த்துக் ககொள்ளாமல் வாழ்ந் தும் கவலகைக் கூம் வகேனகைக் கூம் ஏதாவது ஒன்று அவர்கள் உள்ளத்தில் பூதந் து வருத்துகிறது .

ககோபாலய்யா ஒரு நாள் சங்கரியின் துணிகளை ககொடியில் உலர்த்திக் ககொண்டிருக்கூம் பகோது, சங்கரி பார்த்து அவரகைக் ககோபித்துக் ககொள்கிறாள் . உங்களையார் இந்த வலையைலல் லாம் சகெய்ச் சகொன்னது? என்று . “அதற்கூ ககோபாலய்யா, “நான் உனக் கூ எனன் சகெய் திருக்கிறனே . இது வரகை உனக் கூ ஏதும் நககை பூடவகை என்று வாங்கிக் ககொடூத் திருக்கிறனோ? என்று மாயந் து பகோகிறார் . அது அவர்களது அந் தரங்க கணங்கள் . “தகெய் வத்திடம் ஒரே ஒரு வணே டூக்ககோள் எனன் து . நீ யகோ நகானகோ தனித்திருக்கக் கபிடாது . அதகை நீ யும் தாங்க மூடியாது, என்நாலும் தாங்க மூடியாது” என்று சகொல்லிக் ககொண்டிருக்கூம் பகோது சங்கரி, “ஏன் அப்படியில் லாம் நினகைக் கணும் , அதபை பத்தியே நினபை பூ வரக் கபிடாது . இன்னும் நாம் சகெய்ய வணே டியது நிறயை இருக்கிறது . நாராயணனின் கூழந் தகைகள் வளர்வதபை பாரக் கவணே டாமா, அவர்களகூக் கூ கலயாணம் சகெய்து வகைக் கப் பகோவது யார்? நாம் தானகே.....” என்று நீ ள்கிறது அவள் நினபை பூம் பசேசும் .

மிக உன்னதமான அனுபவம் தரூம் படம் . அமதையான அழகூம் மகிழ்ச்சியும் பகொங்க்ச் சகெய்யும் மலகைகள் கிராமங்கள் அவகை சாரந் த வாழ்க்ககை . சாதாரண எளிய அன்றாட வாழ்க்ககை . அந் த சாதாரணத்திலும் பகெரிய ஆசகைகள் இல் லகை எனினும் மனதகை அலகைக் கழிகக் கூம் வருத்தங்கள் . அதயையும் மீ றி வாழும் மன உறூதி .

இந் த சாதாரணத்தை அதன் அழகிலும் சாந் தத்திலும் அடக் கமாக சித்திரித்து விடும் தத்தாத் ரயேரின் ககோபாலய்யா . அவர் மனகைவியாக நம் மூன் ஒரு சித்திரத்தகை வகெகூ அநாயாசமாக தந் துவிடும் , அனகேமாக அவர் பகெயர் ராமகேஸ் வரிவர் மாவாக இருக்கவணே டும் . தத்தாத் ரயேர இயக் கூனர் சகேஷாத் திரியின் பிபித்தமான நபிகராக இருக்கவணே டும் . பாரத் ஸ்டகோர் ஸ் என்ற படத்திலும் நடூ நாயகமான ஒரு பாத் திரம் அவரது .

Written by - வங்கட சாமிநாதன் -

Tuesday, 02 June 2015 17:49 - Last Updated Tuesday, 02 June 2015 17:53

இப்படி சாதாரணத் தை சாதாரணமாக, அடக்கமாக, ஆவசேமம் இன்றி, அமதையும அழகும் தோன்ற உருவாகக், ஒரு பொயத் தோற்றம் இன்றி உருவாகக், ஒரு திறம வணேடும். அது தன்னபை பற்றி ஏதும் அலடபிக்கொள்ளாத சஷோத்ரியிடம் நிறயைவே இருக்கிறது. அவரது படங்கள் ஏதும் நம்மவர் சொல்லும் வறறிப் படங்கள் அல்ல. அது அவருடயை எண்ணமும் இல்ல. தமக்குப் பிடித்தவற்றை, தமக்குப் பிடித்தவாறே எடுக்க முடிந்தால் தான் சந்தோஷப்படுவதாகச் சொல்கிறார் சஷோத்ரி, ஆனால் அவரது படங்கள் ஏழெட்டு ஒவ்வொன்றும். பரிசு பற்றுவை. அதில் அவருக்கு சந்தோஷம். தன் மூதல் படம் தன் ஊரில் வளியாகி சில நாட்கள் ஓடின. அது பங்களூரில் ஏதோ ஒரு தியேட்டரில் வளியானது கட்டேட்டு பரவசப் பட்டு தன் பகைக்கிலயே படங்களிருக்கு சனெற்றார். அங்கு தியேட்டரில் ஒரு பெரும் க்யூ. நீண்டது எங்கயே சனெற்று மறகிறது. கிட்டப் போய் விசாரித்தால் அது வறே ஏதோ படத்துக்கு. இவர் படத்தைப் பற்றி அவர்கள் கட்டேட்டில்லை. இரண்டு தியேட்டர்கள் ஓரே இடத்தில் அடத்தடத்தது இருந்ததன் விளவை. இவர் படத்தை வளியிடும் தியேட்டரில் பிக்கட் வாங்கியவர் இரண்டோ மபினறோ பரே தான்.

அது மூதல் படத்து அனுபவம். இப்போது தொடர்ந்து அவர் படங்கள் வளியாகின்றன. அவரும் மனம் தளராத உற சாகத்துடன் தனக்கு விரும்பமான படங்களை இயக்குகிறார். இயக்கும் அனுபவமில்லை. ஆயினும் அவர் படங்கள் அனகேம் விருதுகள் பறுகின்றன.

பி. சஷோத்திரி 2000 ஆண்டிலிருந்து படங்களை இயக்கி வருகிறார். படொடடே ஜீ வா 2005-ம் ஆண்டு வளியானது. இப்போது அவருக்கு வயது 52.

நம்மூரில், ஒரு படத்தைப் பற்றி மட்டமாகப் பசேவணேட்டுமானால், வரும் விமர்சனம், “இது விருது பறெத் தான் லாயக்கு”

20.4.2015

vswaminathan.venkat@gmail.com